

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Io. Baptistæ Portæ Neapolitani Magiæ Naturalis Libri
Viginti**

Della Porta, Giambattista

Frankfurt, 1607

Ad Lectores Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70772)

A D L E C T O R E S
P R Æ F A T I O.

N lectores candidi Magiæ o-
pus fere absolutum: quod si ab
adolescente vix tum quintum
& decimum annum agēte, vix
ex ephebis egresso excusum,
tanto omniū plausu & animi
alacritate exceptū est, vt in plures linguas trās-
latum, Italicam, nempe Gallicam, Hispanicā,
& Arabicam, iisdemq; locis sæpenumero typis
mandatū, per multorum manus & ora volita-
uerit, nunc à quinquagenario prodiens spero
charius & plausibilis exceptum iri. Etenim
quum vidissem operis primitias tā grato ani-
mo exceptas, hisce mot^o auspicijs enixus sum,
vt auctius, locupletius & nobiliter excuderetur.
Ab eo igitur quo primum editum est tēpore,
(iam quintus & trigessimus agitur annus) si vlli
vnquā grauior incubuit cura, vt naturę secreta
patefaceret: ego eum me esse plane possū pro-
fiteri. Toto enim animo, totisq; viribus maio-
rum nostrorū monumenta peruolui, & si quid
arcani, si quid reconditi scripissēt, de florauit;
dein quum Italiam, Galliam, & Hispaniā pera-
grassem, bibliothecas, & doctissimos quosque
adij: artifices etiam cōueni, vt si quid noui cu-
riosiq; nati essent, ediscerem, quæ longo vsu
verissima & vtilissima cōprobassent, agnosce-
rem.

P R Æ F A T I O.

rem. Vrbes & viros, quos videre non contigit, crebris epistolis sollicitavi, vt reconditorum librorum exemplaria; vel si quid haberent noui, cōmunicarent, non prætermisissis precibus, muneribus, commutationibus, arte, & industria. Hinc vniuerso hoc tēpore quicquid vbiq; terrarum eximium erat, aut expetendum, tum librorum, tum præstantissimarum rerum, mihi cumulatissime conquisitum est; vt cumulatioꝝ auctioꝝq; Naturæ hæc supellex foret. Itaq; intensissimo studio, pertinaciq; experientia, per diu atq; pernox periclitabar quæ legeram vel audieram, vera ne essent, an falsa; ne intentatum aliquid remaneret: quum sæpius Ciceronis sententiæ meminissem, qui sic inquit: Par est eos, qui generi humano res vtilissimas & perpernas, exploratasq; memoriæ tradere concupierint, cuncta tentare. Quibus periclitandis, nullis laboribus, nullis sumptibus peperci: res angustas meas, augusta magnificentiâ impendi. Nec defuere quoque labor, diligentia, & opes clarissimorū Heroum, magnatum, nobilium, & doctissimorum virorum, & præcipue (quem honoris causa memoro) Illustris. & Reuerendis. Cardinalis Estensis; qui omnes nostro huic operi gratuitam benignamq; operâ præstiterūt. Nec domi meæ defuit vnquam curiosorum hominum Academia; qui in his vestigandis experiendisq; collato ære strenuam alacremq; operâ nauarent; quiq; hoc opere concinnâdo augendoq; maximo mihi fuere adiumento. Hęc igitur tâtis impēsis, labore, & studio

P R Æ F A T I O.

parata, num in lucem venire paterer, iam farcinulas colligens, anxius animi hærebam: nam multa sunt præstantissima, & summis Heroibus digna, quæ si ignari homines, nec dum facris Philosophiæ initiati assequerentur, vilescerent utique, & spernerentur. Ait Plato ad Dionysium; Philosophiam videntur ridiculam facere, qui agrestibus & prophanis viris hæc tradere conantur. Præterea multa sunt noxia, & malefica, quæ in manus impiorum improborumq; hominum peruenientia, damnum alicui inferre possent. Quid igitur faciendū? Profligetur; reijciatur inuidia; vincat posteros iuuandi voluptas; augustissimæ Naturæ magnalia non occultanda, nō reticenda; vt in eis summa Dei potestas, benignitas, & sapientia laudetur, colatur, & veneretur. Quantulacunq; fuerint, vobis expono: sedulitatem, & propensissimam voluntatem in vos fuisse agnoscat: improbi certe viri crimē, si hæc occulta subticuissem, subiturum me vererer. Transfert Cicero à Platone: Non nobis solum nos esse natos, sed partem patria, partem parentes & amici sibi vindicare debent. Vnde quæ hæcenus in prodigiosæ Naturæ gremio delituerant, è promptuarijs testatissimorum virorum in lucem emergant, sine fuce & fallacijs. Ea pandimus quæ tacuerunt diu, vel scientis inuidia, vel nescientis inscita: vbi nō inanes nugæ, non ænigmata audietis, aut meras aliorum auctoritates. Nec nobis visum est honeste errare, optimos sequendo duces. Magnifica & præstantissima

sima

P R Æ F A T I O.

sima aliquo artificio obuelauimus, veluti ver-
 borum transpositione, & depressione: quæ no-
 xia & malefica, obscurauimus; non ita tamen
 vt ingeniosissimus quisq; detegere & percipere
 non possit; nec tam clare, vt ignaræ turbæ
 profrent: nō tam occulte, quin ingenium per-
 quirentis accipiat; nec tam aperte, vt in recessu
 eadem quæ in fronte promittant. Vtilia & no-
 ta aliqua apposuius; quia verissima. Ex no-
 tissimis aliquando & vilissimis ad vtilia & ex-
 celsa peruenitur, & quæ vix mēs percipere po-
 test. Intellectus noster, nisi verissimis principijs
 innitatur, non potest alta & sublimia specu-
 lari. Mathematica scientia, ex tritis & vulgatis
 quibusdam ad multa ardua & sublimia super-
 uehitur: vnde vera potius & vtilia, quam falsa
 & magna scribere visum est. Vera, quantula-
 cunq; fuerint, ansam maiora excogitandi præ-
 bent. Incomprehensibilis rerum infinita mul-
 titudo, & in infinitum se porrigit, maiorq; est,
 quam vt ab hominibus considerari possit. In
 scribendo maiorum nostrorum, vel recentio-
 rum scripta apponemus, mox, vera, an falsa,
 fuerint, à nobis experta prodimus; post, nostra
 inuenta, vt videant docti, quam præclare recen-
 tiorum ætas antiquam superaerit: nam multi
 sunt, qui scripserunt, quæ nunquam viderant,
 nec dum simplicia nouerant opus subingredi-
 entia, sed alienis traditionibus connato & im-
 portuno quodam adijciendi studio descripse-
 runt. Sic successiue errores propagantur, & in
 immensum postremo aulescunt, vt ne vestigia

P R Æ F A T I O.

quidem primorum appareant, vt non solum
 difficilis experimenti, sed ne sine risu quidem
 frequenti legi possint. Præterea multos omitti-
 mus, qui dum mira ad posteros noscēda trans-
 mittunt, & montes pollicentur aureos: diuer-
 sum ab eo scribant, quam creditum ab eis sit.
 Vnde ingenio præditos sublimiori, discēdi cu-
 pidiores, longissima temporis intercapedine
 detentos, (quod se illa assequi posse diffidant,
 seq; operam & oleum contriuisse intelligant)
 desperatione actos sero pœnitent: alij deinde a-
 lieno periculo sapientes facti, prius hæc odisse
 discunt, quam nosse. Secreta in suas classes di-
 uisimus, vt habeat quisque quod sibi placeat.
 Tandem libenter vestras aures offendere præ-
 terijssim, si obtrectatorum inuidorumq; ca-
 lumnias refellere curæ non esset, qui me satis
 immodeste lancinant, putantes me Magum
 veneficum esse, quod nomen à teneris vngui-
 culis exhorruui, & vanum putauui. Equidem me
 semper hominem existimaui, fallacijs & erro-
 ribus obnoxium: exorauui doctissimos quos-
 que, si quid non fideliter interpretatum, re-
 darguerent: sed quod semper formidauui, acci-
 dit, vt in vilissimum & perosum quoddam ge-
 nus hominum inciderim, quod ex aliorum in-
 iuria, iusta, vel iniusta, sordidam gloriolā, ple-
 beiam & popularem auram captant: quorum
 virulentis moribus conuulnerati non conta-
 bescunt, sed in se virus retorquentes, suam fa-
 mam potius prosternunt. Gallus quidam in
 suo libro de Dæmonomania, me Magum ve-
 neficum

P R Æ F A T I O.

veneficum putat, librumque hunc meum olim excusum, igne dignum putat, quod scripserim lamiarum vnguentum, quod ego ad detestandas dæmonum strigumve fraudes attuleram; ut, quæ natura ipsa eueniunt, in superstitionibus abuterentur; quod ex satis laudatorum Theologorum libris excerpseram. In hoc quid peccaui, cur venefici nomen merui? Sed quum multos nobiles, & literatos viros Gallos, qui maximo honore me conuenire dignantur, percontarer, quisnam homo sit iste? Responderunt hæreticum esse, quique in festo Diui Bartholomæi, quæ die cunctis eiusmodi impijs hominibus cædes indicebatur, è specula præceptis periculum euasit. Ego interim Deum opt. max. rogabo (ut virum nobilem & Christianum decet) ad Catholicam Romanam fidem conuersus, ne sit ipse viuus igni damnandus. Alter Gallus, quum omnes sui seculi literatos indigne damnet, me illis adnectit: solos tres Medicos, suos amicos, quasi omnium nostri æui doctissimos, laudandos censet; quos inter seipsum connumerat; quum ipsius liber sine authoris nomine circumferatur. Proh Deum immortalem, quale laudis captandæ homo iste commentum reperit? qui, quum neminem habeat, qui eum laudet, neque dignus laudari censetur, seipsum laudat. Alios omitto eiusmodi farinæ homines, qui me etiã Magum veneficum existimant; quum nil vquam hic, vel alibi à me tractatū sit, quod inter Naturæ promœria non contineatur. Accipite

PRÆFATIO.

igitur, studiosi lectores, labores longos, non sine studio, vigilijs, sumptibus, & incommodis plurimis, quo elargimur animo, & mentis, animiq; cæcitatē, atq; inuidiam tollite, quæ mentis aciem præstringere, & veritatem impedire solet: rectoq; iudicio res perpendite, dum ea periclitamini, quæ conscripsimus: nam veritatem & vtilitatem simul comperiētes, meis fortasse studijs æquiores fueritis: quamquam me non latet, incios multos non de fore, & omnire seria feriatos, qui hæc inuisant, & inuideant, & aliqua non solum falsa, sed ne posse quidem fieri, temere affirmant, dumq; argumentis, & vanis disputationibus verum euertere nituntur, faciunt nã intelligēdo, vt nihil intelligant, & sua prodatur incitia. Isti, veluti prophani, à Magiæ Naturalis nostræ limitib. arceri debent. Qui enim Naturæ miraculis fidem non adhibent, ij modo quodam Philosophiam conantur abolere. Quod si aliqua prætermisimus, vel inconcinne diximus: Scio nil esse tam ornatum, quod expoliri non possit; nec tam plenum, quod incrementum accipere nequeat.

INDEX